

ΘΑΛΕΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΦΥΛΟΥ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΥΠΟ

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

« Ὅσοις (ἔθνεσι) τὰ κατὰ γυναῖκας φάβλα, κατὰ τὸ ἡμισυ οὐκ εὐδαιμονοῦσιν
 » αἱ μὲν γὰρ γυναῖκες ἡμισυ μέρος τῶν ἐλευθέρων. » (Ἀριστοτέλης.)

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ.

Ἐν τῇ ἐρευνῇ ταύτῃ τῇ γενικῇ τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς, ἐρευνῇ ἀπλῶς εἰσαγωγικῇ ἄλλης τινὸς προσεχοῦς, μερικωτέρας καὶ εἰδικωτέρας τοῦ πάθους, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν πασῶν τῶν παθήσεων τοῦ φύλου ἡμῶν, λάθωμεν ὑπ' ὅψιν τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως, τὸ πάθος οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ τὸ ἀντίθετον τῆς ἐνεργείας, γεγονός τι τοῦτέστιν, ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεως ἢ τῆς δυνάμεως τοῦ ὑπέκοντος εἰς αὐτό, τρόπος τοῦ εἶναι, ἐν ᾧ τὸ ὑποκείμενον εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν παθητικόν. Πλὴν τί εἶναι κυρίως τὸ πάθος; Καθ' ἡμᾶς οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἡ τυραννία μιᾶς ἀνάγκης τῆς ψυχῆς. Ἐξηγούμεθα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὄν κατ' ἐξοχὴν ἐνεργητικόν· ἀγεται δὲ εἰς τὴν ἐνέργειαν, ὅτε μὲν ἐξ ὠθήσεων ἐσωτερικῶν, ὅτε δὲ ἐξ ἐντυπώσεων ἐξωτερικῶν. Ἐξ ἀμφοτέρων δὲ τούτων γεννῶνται ἐν αὐτῷ πολυάριθμοι ἀνάγκαι, αἵτινες εἶναι τὰ ἐλατήρια πασῶν τῶν ἐνεργειῶν του. Ἐκάστην ὀργανικὴν ὄν ἔχει ἀ-

νάγκας· τὸ ζῶον καὶ τὸ φυτὸν, ἴσως δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ὄρυκτόν, ἔχουσι τὰς ἀνάγκας τῶν. Αἱ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκαι παρίστανται πολὺ περισσότεραι πάντων τῶν λοιπῶν ὄντων, διότι ὁ ὀργανισμὸς αὐτοῦ περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῷ πάντων τῶν λοιπῶν τὰ θαυμάσια. Ἡ ὑπαρξίς ἐν ἡμῖν ὀργάνων, ἀναγγέλλει ὑπαρξίν ἀναγκῶν, αἵτινες τάχιον ἢ βράδιον ἐρείλουσι νὰ ἱκανοποιηθῶσιν. Ὅσάκις δὲ τὰ ὄργανα ἡμῶν εἶναι παρεσκευασμένα νὰ ἐνεργήσωσιν, αἰσθανόμεθα κίνησιν τινα ἐντὸς ἡμῶν, εἶδός τι ἐσωτερικῆς φωνῆς, ἥτις οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ ἡ ἀνάγκη, ἀληθῆς κινητικὴ δύναμις τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας αὐτῆς. Ἡ ἀνάγκη ἅπαξ διακριθεῖσα, γεννᾷ τὴν ἐπιθυμίαν, ἢ ἐπιθυμία τὴν θέλησιν, καὶ ἡ θέλησις τὸ πάθος, ἥτις κατὰ τελευταίαν ἀνάλυσιν δὲν εἶναι ἄλλο, ἢ ἄμετρος ἐπιθυμία.

Πᾶσαι αἱ ἀνθρώπιναι ἀνάγκαι δύναται ν' ἀναθῶσιν εἰς τρεῖς τὰς ἐξῆς κλάσεις. Εἰς ἀνάγκας ζωϊκᾶς, ἀνάγκας ἠθικᾶς, καὶ ἀνάγκας διανοητικᾶς.

Πάσαι αἱ ἀνάγκαι τοῦ ἀνθρώπου ἐν γένει εἶναι ἀγαθαί, ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ τῶ ἀνθρώπῳ δοθεῖσαι· τηροῦσιν ὅμως τὸν χαρκτικὸν τοῦτον αὐτῶν, ὅταν γίγνηται αὐτῶν ἡ ὀρθὴ καὶ κατάλληλος χρῆσις, ἄλλως μεταβάλλονται εἰς πάθη, ὄντα, ὡς εἴρηται ἡ τυρχνικὰ τῶν ἀναγκῶν.

Αἱ ζωϊκαὶ ἀνάγκαι, ἃς ὁ ἄνθρωπος ἔχει μετὰ τῶν λοιπῶν ζώων κοινάς, δύνανται ν' ἀναχθῶσιν εἰς τὰ ἐνστίγματα, αἱ ἠθικαὶ ἀνάγκαι, αἵτινες διακρίνουσι μᾶλλον τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν ἄλλων ζώων, εἰς τὰ αἰσθήματα, αἱ δὲ διανοητικαὶ ἀνάγκαι εἰς τὰς δυνάμεις τοῦ νοῦς ἢ τοῦ πνεύματος.

Εἰς τὰς τρεῖς ταύτας κλάσεις τῶν ἀναγκῶν ἀνταποκρίνονται τρεῖς κλάσεις παθῶν καὶ τρεῖς κλάσεις καθήκοντων, πάθη ζωϊκά, πάθη ἠθικὰ, καὶ πάθη διανοητικά· καθήκοντα ζωϊκά ἦτοι φυσιολογικὰ, καθήκοντα ἠθικὰ ἢ κοινωνικὰ, καὶ καθήκοντα διανοητικά.

Πᾶσαι ἡμῶν αἱ ἀνάγκαι εἰσὶν ὡς εἴρηται ἀγαθαί, τὰ πάθη μόνον εἶναι ἐν γένει βλαβερά, καθόσον εἶναι τυρχνικαὶ ἀνάγκαι, ὑποδουλοῦσιν τὸν λόγον, καὶ ἄρδην πολλάκις ἀναιροῦσιν αὐτόν. Τὸ ὄριον τὸ δὲ χωρίζον τὴν ἀνάγκην ἀπὸ τοῦ πάθους εἶναι μία καὶ μόνη γραμμὴ, ἡ γραμμὴ τοῦ καθήκοντος, γραμμὴ δυστυχῶς διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν λίαν δυσδιάκριτος καὶ δυσσέρετος, ὅση ἀναγκαῖα διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν τε ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν.

Τίς δὲ τάχα ἡ ἔδρα τῶν παθῶν; Ἡ ψυχὴ ἀπαντῶσιν οἱ ψυχολόγοι φιλόσοφοι· τὰ νεῦρα ἰσχυρίζονται οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ὕλισμοῦ. Εἰς τὴν ἀπ' αἰώνων θεωρητικὴν ταύτην ἔριν ἡμεῖς δὲν ἀρεῖλομεν ν' ἀναμιχθῶμεν. Τοῦτο μόνον ἴσως δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δέ, ὅτι οὐδεμία ἐνέργεια μονομερῆς, καθαρὰ δηλαδὴ φυσικὴ, ἢ καθαρὰ ἠθικὴ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ ὑπάρχει· σῶμα καὶ ψυχὴ ὁμοῦ ἀφάτως εἰς πάντα συντρέχουσι· καὶ πάντα πάλιν ἐπ' ἀμφοτέρων τούτων συνάμα ἐπιμαρτυροῦν· οὐδὲν πάθος ὑπάρχει ψυχῆς

μὴ ἀλοιοῦν διαφοροτρόπως τὸ σῶμα, καὶ οὐδεμία σωματικὴ ὑπάρχει ἀσθένεια μὴ ἔχουσα ἄμεσον τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἤθους καὶ τῆς ψυχῆς. Τοσοῦτον δὲ στενωῶς συνδέεται ὕλη καὶ πνεῦμα, σῶμα καὶ ψυχὴ, ὥστε ἐκάστη ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου δι' ἰδίων παθῶν διακρίνεται. Τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν δεσπόζει τὸ πάθος τῆς γαστριμαργίας, τὴν νεανικὴν τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος, τὴν μέσην ἡ φιλοδοξία, καὶ τὴν πρεσβυτικὴν ἡ φιλαργυρία. Τὸν σύνδεσμον δὲ τούτων τοῦ ἤθους μετὰ τοῦ σώματος, ἀνακαλύπτουμεν καὶ ἐν τῇ ἐπιρροῇ τοῦ κλίματος, τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ τῶν ὠρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐπὶ τὸν χαρκτικῶν καὶ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων. Ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι σοφοὶ σπουδαίως ἡσχολήθησαν εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, καὶ πάντες ὁμοφώνως παραδέχονται τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου σπουδαίαν ἐπενέργειαν τῶν ἐξωτερικῶν τούτων αἰτιῶν. Ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ διήρσαν πάντας τοὺς λαοὺς τῆς γῆς εἰς τρεῖς κλάσεις· εἰς λαοὺς ἀρκτικούς, μεσημβρινοὺς καὶ εὐκράτους. Καὶ οἱ μὲν βόρειοι εἶναι ὑψηλοὶ καὶ μεγάλῳσωμοι, φλεγματικοί, λευκοὶ καὶ ξανθοί, κοινωνικοί, ἰσχυρόφωνοι, τριχώδεις ἀπυλόδερμοι, πολυφάγοι καὶ ἰσχυροί. Ἔτι ἀγροῖκοι, βαρεῖς, ἀμβλαῖς, ἐπιπόλαιοι, ἄστατοι, ἄθηροσκοι καὶ ἀσεβεῖς. Τολμηροί, ἀνδρείοι, φιλόπονοι, ἐγκρατεῖς, ἀπηλλαγμένοι ζηλοτυπίας, σκληροὶ καὶ ἀπάνθρωποι.

Οἱ δὲ μεσημβρινοὶ μικροί, μελαγχολικοί, ψυχροὶ καὶ ξηροί, μαῦροι, μονήρεις, λεπτόφωνοι, οὐλότριχες, σκληρόδερμοι, ὀλιγοφάγοι καὶ ἀσθενεῖς, ἀγχίνοες, φρόνιμοι, πῦουλοι, ἐπίμονοι, δεισιδαίμονες, θεωρητικοί, ἀπόλεμοι, δειλοί, λάγνοι ζηλότυποι καὶ σκληροί.

Οἱ δὲ μέσοι ἦτοι εὐκράτοι, κείμενοι ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο ἀνωτέρων ἄκρων, εἶναι μέτριοι καὶ συγκεκρισμένοι εἰς ὅλα, μετέχοντες ὅμως μᾶλλον τῶν ἰδιοτήτων τῶν λαῶν πρὸς οὐδὲ γεινιάζουσιν. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει τὴν ὁμολογουμένην ἐπιρροὴν ταύτην τοῦ κλίματος δὲν πρέπει νὰ θεωρήσωμεν καὶ τοσοῦτον ἰσχυρὰν,

ὥστε νὰ μὴ δύνανται ποτε ν' ἀλλοιωθῆ καὶ οὐδετερωθῆ δι' ἄλλων τινῶν αἰτίων, καὶ μάλιστα τῆς ἀνατροφῆς. Ἐκτός δὲ τούτου, καὶ ἄλλα φυσικὰ αἷτια πρέπει νὰ ληρθῶσι πολλάκις ὑπ' ὄψιν, ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῆς ἐνεργείας τοῦ κλίματος· ὁ ἀήρ π. χ. τὸ ὕδωρ καὶ ἡ τοποθεσία. Ὁ ἀήρ τῶν Ἀθηνῶν λέγει ὁ Κικέρων, εἶναι αἰθρῖος, ζωηρὸς καὶ λεπτός, διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι φαιδροὶ πνευματώδεις. Τῶν δὲ Θηβῶν εἶναι παχύς, διὸ καὶ οἱ Θηβαῖοι εἶναι βαρεῖς καὶ ἰσχυροί. Ὁ δὲ Πλούταρχος παρρησιάζεται, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ ἄστεως διέφερον πολὺ τῶν κατοίκων αὐτοῦ τοῦ Πειραιῶς! Οἱ ἰατροὶ πάντων τῶν αἰώνων βεβαιοῦσι τὴν ἐπιβροχὴν τῶν ὥρων τοῦ ἐνικυτοῦ ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως περιοδικῶν τινῶν τοῦ ἀνθρώπου παθήσεων· ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ διαίρεσις τῶν ἀσθενειῶν εἰς ἀσθενείας ἡρινιάς, θερινιάς, φθινοπωρινιάς καὶ χειμερινιάς. Τὰ δ' ἀποτελέσματα τῶν ὥρων ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος ἐπίσης καὶ τῶν παθῶν, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον βέβαια καὶ ἐπιστητά. Τίς, φερ' εἰπεῖν, ἀγνοεῖ, ὅτι τὸ ἔαρ καὶ τὸ φθινόπωρον παράγει εἰς τοὺς παρὰ φρονίας τοὺς ἐσχάτους κλονισμοὺς καὶ παροξυσμοὺς; Τίς ἀγνοεῖ ἐπίσης, ὅτι αἱ αἰφνῆδιοι μεταβολαὶ τοῦ καιροῦ, καὶ πρὸ πάντων αἱ λαίλαπες, μεγίστην ἔχουσιν ἐπιβροχὴν ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ ἠθικοῦ τῶν προσώπων, εἰς ἃ δεσπόζει κατ' ἐξοχὴν τὸ νευρικὸν σύστημα; Τίς δὲν γινώσκει ἐκ τῆς ἱστορίας ἐπίσης, ὅτι καὶ τὰ μέγιστα πολιτικὰ γεγονότα καὶ πραξιοκήματα ἐγένοντο ὡσεπιτοπλεῖστον κατὰ τὰς θερμωτάτας τοῦ ἔτους ἡμέρας;

Ἀκριβεῖς δὲ στατιστικαὶ ἔρευναι ἀπέδειξαν προσέτι, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων ἡ ἐπιβροχὴ τῶν ὥρων τοῦ ἔτους εἶναι ἐπιστητή. Οὕτω π. χ. ἀπεδείχθη ὅτι τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν προσώπων εἶναι διπλάσια κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θέρους, τὰ δὲ ἐγκλήματα κατὰ τῆς παρουσίας πολυπληθέστερα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ χειμῶνος. Μεγίστην δὲ πρὸ παντός ἄλλου ἐπιβροχὴν ἔχουσιν αἱ ὥραι τοῦ ἐνικυτοῦ εἰς τὴν αὐτοχειρίαν.

Τὸ φθινόπωρον καὶ ἡ πνοὴ τῶν δυτικῶν ἀνέμων ἐν Ἀγγλίᾳ, τῇ κλασικῇ οὕτως εἰπεῖν τούτῳ τόπῳ τῆς ἀπελπισίας τῆς ψυχῆς, παράγουσι τὰς ἀφθονωτέρας αὐτοχειρίας.

Μετὰ τὴν προεισαγωγικὴν ταύτην ἔρευναν περὶ τῶν πηγῶν καὶ τῶν αἰτίων τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς, πρόσεχως ἐξετάζομεν ἰδίως τὸν ἔρωτα, τὴν εὐγενῆ ταύτην τῆς ψυχῆς ἔξαρσιν πρὸς πᾶν ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ καλόν.

Η ΤΙΤΘΗ ἢ Η ΤΡΟΦΟΣ.

Ἐν ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων καὶ οὐσιωδεστάτων ἀντικειμένων τῆς οἰκογενειακῆς εὐημερίας, εἶναι ἀναντιρρήτως τὸ ζήτημα τῆς τίτθης ἢ τῆς τροφοῦ, μετὰ τοῦ γάλακτος τῆς ὁποίας τὸ δυστυχὲς βρέφος συνάμα θηλάζει καὶ τὰ πάθη, τὰς ἀσθενείας, καὶ πάντα ἐν γένει τὰ κληρονομικὰ κακὰ τῆς γαλακτοδοτίας. Καὶ ὅμως μεθ' ὁποίας συνήθως ἀσυγγνώστου ἐπιπολαιότητος φερόμεθα πρὸς τὸ οὐσιωδέστατον τοῦτο κεφάλαιον τῆς μελλούσης τῆς οἰκογενείας εὐημερίας, παραδιδούσαι ἀνεξετάστως τὰ βρέφη ἡμῶν εἰς τῆς τυχοῦσης γυναικὸς τὰ μυστηριώδη στήθη!

Ὅπως δὲ ἐννοήσωμεν καὶ αἰσθανθῶμεν βαθῶς τὸ μέγεθος τοῦ ἀδικήματος, ὅπερ διαπράττομεν κατὰ τῶν τέκνων ἡμῶν, διὰ τῆς ἐπιπολαιότητος καὶ τῆς ἀδιαφορίας ἡμῶν ὡς πρὸς τοῦτο, ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα τῆς τίτθης ἢ τῆς τροφοῦ μετὰ τῆς σπουδῆς, ἣν ἀπικτεῖ ἡ ἄκρα αὐτοῦ οἰκογενειακὴ καὶ κοινωνικὴ σημασία.

Τὰ πάθη, αἱ ἀσθενεῖαι καὶ ὁ θάνατος εἶναι ἡ τριπλῆ κληρονομία, ἣν οἱ γονεῖς μεταδίδουσιν εἰς τὰ τέκνα των μετὰ τῆς ζωῆς. Ἡ ἀλήθεια αὕτη, εἰς ἣν οὐδεὶς ἀμφιβάλλει τὴν σήμερον, βεβαιωθεῖσα ὑπὸ τῆς πείρας τῶν αἰώνων, δὲν διέφυγε ποσῶς τοὺς ἀρχαίους, τοὺς ὀξεῖς καὶ ἀκριβεῖς τούτους παρρηρητάς τῆς φύσεως, γνωμοδοτοῦντος σοφῶς ὅτι,

Ὅταν δὲ κρηπίς μὴ καταβληθῆ γένουσι ἄρθωσι.
Ἀνάγκη δυστοχεῖν τοὺς ἐκγόνους.

Ὅθεν καὶ ἀπὸ τῶν γονέων ἤδη ἤρχοντο αἰμέρι-
μναι αὐτῶν περὶ τῆς ὑγείας καὶ εὐρωστίας τῶν
τέκνων. Ἐν δὲ καὶ μόνον ἱστορικὸν γεγονός, ἔσω
ἀπλῶς ὡς παράδειγμα τῆς ἄκρας αὐτῶν περὶ
τούτου φροντίδος. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐζημίω-
σάν ποτε χρηματικῶς τὸν βασιλέα αὐτῶν Ἀρ-
χιδάμον, ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα μικράν τινα τῷ
μέγεθος, ὑπειπόντες ὅτι διανοεῖτο νὰ παρά-
σχῃ αὐτοῖς οὐχὶ βασιλεῖς ἀλλὰ βασιλίσκους.
Πλὴν ἐκτὸς τῆς προδιαθέσεως τῶν γονέων,
μεγίστην ἔχει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς μελλούσης σω-
ματικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως τῶν τέκνων
ἡ πρώτη τροφή, ἣν διὰ τοῦ θηλασμοῦ παρέχει
αὐτοῖς ἡ φύσις. Ὅτι τὰ βρέφη μετὰ τοῦ γάλα-
κτος θηλάζουσι συνάμα καὶ ἀσθενείας, καὶ
πάθη, καὶ κλίσεις, καὶ διαθέσεις διαφόρους, καὶ
ὅτι ὡς πρὸς τοῦτο ἴσην ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ βρέ-
φους ἐπιρροὴν ἢτε μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ τροφὸς,
εἶναι ἤδη πασίγνωστον, καὶ ὑπὸ πλήθους πει-
ραμάτων βεβαιωμένον. Ἄλλ' οὐδ' εἰς τοὺς ἀρ-
χαίους διέφυγεν αὕτη ἡ παρατήρησις. Διὸ
μετὰ τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης συμβουλεύουσι
καὶ αὐτὰς τὰς ὑγιεῖς μητέρας, αὐταὶ νὰ τι-
θεύωσι καὶ τρέφωσι τὰ τέκνα αὐτῶν, ὑπέχου-
σαι αὐτοῖς τοὺς μαστοὺς των, κατὰ τὰς αἰω-
νίους διατάξεις τῆς φύσεως, ἃς αὐδαί ποτε
δύναται νὰ παραβῆ ἀτιμωρητί.

Ὅταν ὁμοῦς ὁ θηλασμὸς τοῦ τέκνου ὑπ' αὐ-
τῆς τῆς μητρός καθίσταται ἀδύνατος, ἢ καὶ
ἀσύμφορος πρὸς τὴν ὑγίαν τοῦ τέκνου, ἕνεκεν
ἀσθενείας ἢ πάθους τινὸς τῆς μητρός, μεταδι-
δομένου εὐκόλως διὰ τοῦ γάλακτος αὐτῆς εἰς
αὐτό, τότε, καὶ μόνον τότε, ἔπρεπε νὰ ζητη-
ται ξένη τροφὸς. Ἡ ἐκλογή δὲ τότε αὐτῆς
πρέπει νὰ ᾖ τὸ σπουδαιότατον μέλημα τῆς
μητρός, ἣτις μέλλει οὕτω νὰ παραδώσῃ εἰς
ξένας χεῖρας τὸ μέλλον ἅπαν τοῦ τέκνου τῆς.

Ἀναγκασιότατον δὲ ἐνταῦθα κρίνομεν ἵνα
συγκεφαλαιώσωμεν τὰ φυσικὰ καὶ ἠθικὰ προ-
σόντα τῆς ἀγαθῆς τροφῆς, ἣτις μόνη δύναται

εἰς τοὺς γονεῖς νὰ παράσχῃ ἐλπίδα μελλού-
σης τινὸς αἰσίας ὑπάρξεως τοῦ τέκνου αὐτῶν.

Ὅπως λοιπὸν δυναθῶμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι
τροφὸς τις εἶναι ἀγαθὴ, δεόν ἵνα ἔχῃ αὕτη τὰς
ἑξῆς ιδιότητας.

α.) Ὅφείλει ἵνα ᾖ τὴν ἡλικίαν εἰκοσιπέντε
μέχρι τριάκοντα ἐτῶν. Ἡ πρεσβυτέρα τῶν
τριάκοντα ἐτῶν τότε μόνον δύναται νὰ θεω-
ρῆται κατάλληλος, ὅταν ἡ μορφή, τὸ δέρμα
καὶ ὁ κόλπος αὐτῆς, διατηρῶσι τὴν ἀκμὴν αὐ-
τῶν καὶ τὴν ἀνθηρότητα, ὁ δὲ ὀφθαλμὸς πλή-
ρη τὴν ζωρότητα αὐτοῦ.

β.) Ἡ τροφὸς ὀφείλει νὰ ᾖ ὑγιής, καὶ
γεγεννημένη ὑπὸ ὑγιῶν προσέτι γονέων. Ἡ
ιδιότης αὕτη εἶναι ὁ πρῶτος ὅρος πάσης ἀγα-
θῆς τροφῆς, διὰ τὰς ἀσθενείας, ἃς δύναται νὰ
μεταδώσῃ διὰ τοῦ γάλακτος αὐτῆς εἰς τὸ
βρέφος. Αἱ ἀσθένειαι δὲ αἱ συνηθέστερον με-
ταδιδόμεναι διὰ τοῦ θηλασμοῦ εἰς τὰ τέκνα
εἶναι, ἡ σύφιλις, αἱ χοιράδες, ὁ ἔρπης ἢ ὁ λει-
χὴν, ἡ φθίσις, ἡ ἐπιληψία, ἡ μανία, ἡ μελαγ-
χολία, ἡ ἀρθροῖτις, ἡ νεφροῖτις, ἡ λιθίασις καὶ
πᾶσαι αἱ σκιρρώδεις καὶ καρκινωματώδεις δια-
θέσεις τοῦ σώματος.

γ.) Ἐὰν ἄνω καὶ κάτω μέλη τοῦ σώματος
πρέπει νὰ ᾖ καλῶς ἀνεπτυγμένα, τὸ δὲ
στήθος ἀρκούντως εὐρύ. Μέλη ἰσχυρὰ ἀγγέλ-
λουσιν ὑγιεῖ ἰσπλάγχνα. Μέσον δὲ ἀνάστημα
εἶναι λυσιτελέστερον τοῦ μικροῦ καὶ μάλιστα
τοῦ μεγάλου.

δ.) Οἱ μαστοὶ πρέπει νὰ ᾖ ἀνεπτυγμέ-
νοι, καὶ αἱ θηλαὶ καλῶς ἐσχηματισμένοι. Ὁ
ὄγκος τοῦ στήθους δὲν εἶναι πάντοτε ἀπόδει-
ξις τῆς ἀφθονίας τοῦ γάλακτος, ἣτις ἐκ μόνου
τοῦ μαζικοῦ ἐξήρτηται ἀδένοσ. Συνήθως οὗτος
εἶναι πολὺ πλέον ἀνεπτυγμένος εἰς τὰς με-
λαγχρινάς, ἢ εἰς τὰς ξανθὰς, καὶ διὰ τοῦτο αἱ
πρῶται εἶναι ἐν γένει καὶ καλῆτεροι τροφοί· τὸ
γάλα αὐτῶν εἶναι καὶ ἀφθονιώτερον καὶ θρεπτι-
κώτερον. Ἀποβλητέα δὲ ἐν γένει εἶναι ἡ γυνή, ἣς
οἱ μαστοὶ φέρουσιν οὐλὰς, σημεῖα προγεγεστέ-
ρων πηθῶν τῶν ὀργάνων τούτων. Ἡ δὲ θηλὴ

θεωρεῖται καλή, ὅταν ἔχη μῆκος μὲν ἐξ γραμμῶν, πᾶχος δὲ ὅσον τὸ ἄκρον τοῦ μικροῦ δακτύλου.

ε.) Ἡ τροφὸς πρέπει νὰ ἔχη ὀδόντας ἐπίσης καλοὺς καὶ ἀναπνοὴν γλυκεῖαν. Κακοὶ ὀδόντες ἀλλοιοῦσι τὴν ὑγείαν διὰ τῶν σκληρῶν πόνων, οὓς συχνὰ διεγείρουσιν. Ἄλλ' ἐκτός τούτου οἱ κακοὶ ὀδόντες καθιστῶσι καὶ τὴν μάσησιν ἀτέλη, καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ τὴν πέψιν αὐτὴν ἐπίπονον καὶ ἐργώδη. Τέλος δὲ καὶ αἱ τροφαὶ λαμβάνουσι τὴν δυσωδίαν τῆς τερηδόνης· πάντα δὲ ταῦτα δὲν συντελοῦσι βεβαίως εἰς τὴν ἔκκρισιν ἀγαθοῦ γάλακτος. Ἡ δυσωδία τῆς ἀναπνοῆς ὡς καὶ τῆς τερηδόνης πηγάζει συνήθως ἐκ πάθους τινὸς χρονίου τοῦ στηθούς ἢ τῶν πεπτικῶν ὀργάνων. Κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίστασιν τὸ βρέφος θέλει ἀναπνεῖν συνεχῶς ἀέρα διεφθαρμένον, ὅστις δύναται ν' ἀποβῆ αὐτῷ ὀλέθριος· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν, τίνι τρόπῳ γυνή τις χωνεύουσα αὐτὴ κακῶς, δύναται νὰ θρέψῃ ὅν τι, οὐ ὁ στόμαχος ἀδιακόπως ὑπάρχει εἰς κίνησιν;

ς.) Τὸ γάλα τῆς τροφοῦ δὲν πρέπει νὰ ἦναι παλαιότερον τῶν τεσσάρων ἢ πέντε μηνῶν τὸ πολὺ. Τροφὸς γεννήσασα συγχρόνως μετὰ τῆς μητρὸς, ἧς τὸ βρέφος μέλλει νὰ θηλάσῃ, εἶναι πάσης ἄλλης ἀναντιρρόπως προτιμητέα, Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ σύμπτωσις αὕτη εἶναι σπανία, πρέπει πάντοτε νὰ προτιμᾶται ἡ ἔχουσα τὸ ὅσον οἷόν τε προσφατότερον γάλα.

ζ.) Τὸ δωματίον τῆς τροφοῦ πρὸ παντός ἄλλου πρέπει νὰ ἦναι ὑγιεὺς, καὶ εὐάερρον, καὶ καλῶς τοποθετημένον. Τὸ βρέφος εἶναι ὡς τι τρυφερὸν φυτὸν, ὅπερ μαραίνεται καὶ φθίνει, ἀέρος· καὶ ἡλίου στερούμενον.

η.) Αἱ ἠθικαὶ τέλος τῆς τροφοῦ ιδιότητες, αἵτινες ἔχουσι μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ὑγείας καὶ τοῦ μέλλοντος χαρακτῆρος τοῦ τέκνου, ἀπαιτοῦσι μεγίστην προσοχὴν. Καὶ κατὰ τοῦτο ἐπίσης οἱ πρόγονοι ἡμῶν εἶναι ἄξιοι σπουδῆς καὶ μελέτης, καὶ εἰς τοῦτο πρώτοι τὸν νοῦν ἐπιστήσαντες. Καὶ πρώτων μὲν ἀπαι-

τοῦσιν ἵνα αἱ τίθηται ὡσιν ὡς ἐν μάλιστα σπουδαῖται οὐχ' αἱ τυροῦσαι ἐν πάσῃ δὲ περιστάσει κατὰ τὰ ἦθη Ἑλληνίδες. « Ὡσπερ γὰρ, λέγει ὁ Πλούταρχος, τὰ μέλη τοῦ σώματος εὐθὺς ἀπὸ γενέσεως πλάττειν τῶν τέκνων ἀναγκαῖόν ἐστιν, ἵνα ταῦτα ὀρθὰ καὶ ἀστράβῃ φύηται· τὸν αὐτὸν τρόπον ἐξ ἀρχῆς τὰ τῶν τέκνων ἦθη (Ἑλληνιστί) προσήκει ρυθμίζειν. » Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἀλλ' ἀπαιτεῖ ἵνα πάντες οἱ ὑπηρετοῦντες τὰ τέκνα λαλῶσιν ἑλληνικὰ καὶ περιτρανα! Ὁπόση μεταξὺ τῶν παραγγελμάτων τούτων καὶ τῆς συνθηλαίας τινῶν ἐξ ἡμῶν σήμερον διάφορα; οὐ μόνον εἰς τίθηται καὶ τροφούς, ἀλλὰ καὶ εἰς παιδαγωγούς, ἀλλοφύλους καὶ ἀλλοθρήσκους παραδιδούσιν μετὰ καυχῆ μάλιστα τὰ τέκνα ἡμῶν! Τῆς τροφοῦ δὲ οἱ Ἕλληνες τοσοῦτον ἐθεώρουσαν τὸ ἔργον σπουδαῖον, ὥστε εἰς μόνους τὰς Λακκαίνας παρῆγον εἰς τοῦτο κατ' ἐξοχὴν τὰ πιστά. Αὐταῖς, λέγει ὁ Πλούταρχος, μετ' ἐπιμελείας καὶ τέχνης ἐκτρέφουσι τὰ βρέφη ἀνευ σπαργάνων, ελευθέρια ἐποιοῦν τοῖς μέλεσι καὶ τοῖς εἰδέσιν, ἔτι δὲ εὐκόλα ταῖς διαβταῖς καὶ ἄσικχα καὶ ἀθαμβῇ σκότους, καὶ πρὸς ἐρημίαν ἀφοβα, καὶ ἄπειρα δυσκολίας ἀγενοῦς καὶ κλαυθμηρισμῶν. Ὅθεν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων Λακκαίνας ἐλάμβανον τίθηται καὶ τροφούς. Ἡ ἱστορία δὲ μάλιστα διέσωσε καὶ τὸ ὄνομα τῆς τίθηται τοῦ Ἀλκιβιάδου, Ἀμύκλας. Οὐδέποτε πρέπει νὰ λαμβάνῃ τις τροφὸν ἐπιβρεπῆ εἰς τὴν ὀργὴν ἢ ἔκδοτον εἰς τὴν μέθην· καθάσον, ἐκτός ὅτι παρετηρήθη, ὅτι τὰ ἐλαττώματα ταῦτα διὰ τοῦ γάλακτος εὐγρέστατα μεταδίδονται, ὑπάρχουσι πολλὰ παραδείγματα, ὅτι βρέφη ἀπέθανον αἰφνυδίως ὑπὸ σπασμῶν, θηλάσαντα τὸ γάλα τῆς τροφοῦ αὐτῶν οὐσης ἐν καταστάσει μέθης, ἢ περιπεσοῦσης εἰς μεγάλην ὀργὴν. Ἡ τροφὸς ἀρα δεόν ἵνα ἦ ἐν γένει χαοκκῆρος εὐθύμου. Πᾶσα δὲ τροφὸς ὑποκειμένη εἰς τὴν ὀργὴν, τὴν μελαγχολίαν, τὸ μῖσος, τὴν ζηλοτυπίαν, ἢ εἰς ψυχικὰς ἄλλας σφοδρὰς συγκινήσεις, εἶναι τροφὸς ἐπικινδύνης· καθότι ἐξο-

χαι ἄνδρες ἰατροὶ καὶ φυσιολόγοι ἐδεβαίωσαν διὰ πειραμάτων, ὅτι μετὰ σφοδρούς τῆς ψυχῆς κλονισμούς οἰοῦσθ' ὅτι, οἱ μαστοὶ δὲν ἐκκρίνουσι γάλα λευκόν, γλυκὺ καὶ σακχαρῶδες, ἀλλ' ἀπλῶς ὑγρὸν τι ὑποκίτρινον, ὀφθαλμῶδες, καὶ ἄχρμον.

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 3.)

Τὸ στόμα καὶ τὰ χεῖλη.

Τὸ στόμα εἶναι ἀνεντιφρόντως τὸ εὐκίνητότατον μέρος τοῦ προσώπου· εἶναι ἡ ἕδρα τοῦ μειδιάματος, τῆς ἐλαφροῦς ταύτης καὶ τοσοῦτον ἐκφραστικῆς οὕτως εἶπεν πτυχῆς τῆς φυσιογνωμίας. Καίπερ ὅμως τοσοῦτον εὐκίνητον καὶ εὐμετάπτωτον, παρέχει μετὰ τῶν χειλέων σπουδαῖα καὶ λίαν ὠφέλιμα φυσιογνωμικὰ τεκμήρια.

Στόμα κανονικὸν καὶ ὠραῖον δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰς πρόσωπον πᾶν διαφόρων χαρακτήρων καὶ διαθέσεων· πάντοτε ὅμως ὅπου καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἀγγέλλει τι ἐπιεικές, εὐγενές καὶ ὑψηλόν. Οἱ ἔχοντες ὠραῖον στόμα, ἢ ὀλίγον κωμικὸν ἢ ἀσπάζονται ὑπὸ σφοδρῶν καὶ βιαίων παθῶν, ἢ μεγάλην ἐπ' αὐτῶν ἔχουσι τὴν ἰσχύον. Τούναντίον δὲ, τὸ ἀνώμαλον καὶ ἀκανόνιστον στόμα ἐν γένει εἶναι σημεῖον χαμερπείας καὶ μοθηρίας.

Χεῖλη στενὰ καὶ συνεσταλμένα δύνανται ἐν νᾶ ἦναι σημεῖον πνεύματος, σπανίως ὅμως καὶ ἀγαθότητος. Ἐν γένει δὲ εἶναι σημεῖον λεπτότητας, δολιότητος, κακίας καὶ ἐγωῖσμου.

Χεῖλη δὲ τούναντίον χονδρὰ καὶ πάντοτε κοικτὰ, παρέχουσιν εἰς τὸ στόμα ὄψιν ὄλως ἐπιθετον τῆς ἀνωτέρω· πάντοτε δὲ σχεδὸν κρατηρεῖται ἡ αὐτὴ καὶ εἰς τοὺς χαρακτῆρας ἐπιθεσίας. Μὴ ζητώμεν ποτε λεπτότητα καὶ ἰσχυρὰ εἰς ἀνθρώπους, ἔχοντας στόμα χαῖνον. Χεῖλη δὲ πλήρη, ἄρρωστα, καὶ ἐρυθρὰ ἐγκλείουσι

πάντοτε νεότητα καὶ υἰεῖαν. Τοιοῦτον δὲ στόμα ἐθεωρήθη πάντοτε ὡς βέβαιον σημεῖον φιληδόνων διαθέσεων. Τοῦτο δὲ καὶ κατὰ φυσικὸν καὶ ἀπλούστατον λόγον, καθότι νεότης, ἔρως καὶ υἰεῖα εἶναι ἐν γένει πράγματα ἀχώριστα. Τίς δ' ἐκτός τούτου ἀγνοεῖ τὸ θέλημα τῶν δύο ῥοδινῶν χειλέων; Καὶ τίς ποιητῆς δὲν ἐξύμνητε τὰ κοράλλινα χεῖλη τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ; Τούναντίον δὲ στόμα μεμαραμένον, χεῖλη καταβεβλημένα, ἐμποιοῦσι πάντοτε ἀδιαφορίαν καὶ ἐγκατάλειψιν· ἀγγέλλουσι δὲ πάντοτε ἢ ἀσθένειαν, ἢ ἡδονῶν κατὰ κόρον ἀπόλαυσιν.

Οἱ λυμπατικοῦ χαρακτῆρος ἄνθρωποι ἔχουσι τὸ ἄνω χεῖλος χονδρὸν καὶ οἰοῦναι ἐξωγκωμένην· στόμα ἄρα τοιοῦτον εἶναι σημεῖον ἀδυναμίας, καὶ ἀγγέλλει χαρακτῆρα δειλὸν καὶ βραδύν. Ὄταν δὲ τούναντίον τὸ κάτω χεῖλος ἐξέχει τοῦ ἀνωτέρου, ἐμφαίνει καταφρόνησιν καὶ ἀλαζονείαν, αἰσθημα ἐσωτερικὸν ἰσχύος καὶ ὑπεροχῆς. Οἱ μεγαλοφυεῖς καὶ ἐξοχοὶ ἄνθρωποι, οἱ αἰσθανόμενοι τὴν ὑπεροχὴν τῶν ἀπέναντι τῶν πολλῶν, ὧν τὰς προλήψεις καὶ τὰς μωρίας καταφρονοῦσι, πάντοτε σχεδὸν ἐνστιγματικῶς πως προάγουσι τὸ κατώτερον χεῖλος. Ὄταν ὅμως τοῦτο ὑπὲρ τὸ δέον προέξῃ καὶ σχεδὸν κρέμαται, εἶναι τούναντίον σημεῖον ἀδυναμίας χαρακτῆρος, ἀφροντισίας καὶ βραθυμίας.

Πάντες γινώσκουσιν εἰς τί συνίσταται ἡ γλυκεῖα ἐκείνη τοῦ στόματος φρικίας, ἥτις καλεῖται μειδιάμα, καὶ εἶναι ἡ λεπτοτάτη τῆς φυσιογνωμίας ἔκφρασις. Τὸ μειδιάμα εἶναι ἴδιον εἰς μόνον τὸν πεπολιτισμένον ἄνθρωπον. Ὁ βάνουσσος δὲ καὶ ὁ περιορισμένος γελᾷ μόνον, καὶ γελᾷ πολλάκις ἄνευ λόγου, πολλάκις δὲ καὶ καγχάζει, ἀλλ' ἀγνοεῖ τὸ μειδιάμα. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐμβριθῆς καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένος γελᾷ ὀλίγον καὶ ἄνευ θορύβου. Ὁ δὲ μηδέποτε μειδιῶν εἶναι ἢ ἀνάισθητος ἢ μοχθηρὸς, ἀπεκτηνωμένος ἢ διεσθαρμένος. Ὁ δὲ διηνεκῶς ἐπὶ τῶν χειλέων ἔχων τὸ μειδιάμα εἶναι

ἄνθρωπος, ἀδύνατος, περιποιητικός, πλὴν καὶ πολλάκις δόλιος.

Τὸ ἀληθές μειδιάμα, ὃ ἐστὶ οὐχὶ τὸ μειδιάμα, ὅπερ παρίσταται ὡς τις αὐτοματικὴ καὶ ἀναλλοίωτος τῶν χειλέων κίνησις, ἀλλὰ τὸ ἐκφράζον λεπτόν τι αἰσθημα τῆς ψυχῆς, τὸ μειδιάμα ἐνὶ λόγῳ, ὅπερ εὑρίσκεται εἰς ἁρμονίαν μετὰ τῆς καταστάσεως τῆς ψυχῆς, ἀνήκει μόνον εἰς ἀνθρώπους λελογισμένους καὶ ἐσκεμμένους, εἰς ἀνθρώπους καλλιεργήσαντας ἀπὸ πολλοῦ τὸ πνεῦμα αὐτῶν. Δὲν εἶναι δὲ τότε σημεῖον ἀπερισκεψίας ἢ βραθυμίας, ἀλλ' εἶναι τὸ ὑναντίον τεκμήριον σοφίας, καὶ πολλάκις μάλιστα βαθείας μελαγχολίας.

Τὰ παιδιά γελῶσι πολὺ ἀλλὰ μειδιῶσι σπανίως.

Ὁ γέλως ἐκφράζει τὴν καλὴν τῶν ὀργάνων κατάστασιν, καὶ τὴν ὑλικὴν οὕτως εἰπεῖν χαρὰν· τὸ δὲ μειδιάμα ἐκφράζει τὴν διάνοιαν, ὃν τρόπον τινὰ ὁ γέλως τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΔΕΑΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΘΝΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ.

(Συνέχεια· ἴδε φυλλάδιον 1 καὶ 2).

Οὐδὲν ἄλλο καθιστᾷ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου τοσοῦτον αἰσχρὸν, ὅσον ἡ ἑλλαίψις ἢ ἡ τεχνικὴ διαστροφὴ τοῦ μετώπου. Τοιαύτη τοῦλάχιστον ἐπικρατεῖ εἰς πάντα σήμερον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἰδέα, παρακολουθοῦσα κατὰ βῆμα τὴν θεωρίαν τοῦ καλοῦ, ἣν οἱ ἀριστοτέχναι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐδημιούργησαν. Ὅποσαι ὁμως φυλαὶ δυστυχῶς εἰσέτι ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχουσι, πιστεύουσαι ὅτι τὸ αἰθέριον ἐκεῖνο καὶ οὐράνιον μέτωπον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ῥώμῃ, εἶναι ὅ,τι αἰσχρὸν καὶ δυσειδές ἐν τῇ φύσει ὑπάρχει! Οὕτως ἄρα οἱ κάτοικοι τοῦ ἀγίου Δομίγγου θεωροῦντες τὸ ὑναντίον, ὅτι τὸ κάλλος τοῦ προσώπου συνίσταται εἰς τὴν ἑλληψιν τοῦ μετώπου, ἐκάλυπτον ἐξ ὀλοκλήρου τὸ μέτωπον διὰ διαφόρων χρωμάτων. Οἱ

Μαῦροι τοῦ ποταμοῦ Βόλτο κείουσι μάλιστα διὰ πυρὸς τὸ μέτωπόν των. Οἱ δὲ Μεξικανοὶ θέλοντες ὅσον οἷόν τε νὰ σμικρύνωσιν αὐτὸ, διὰ διαφόρων ἀλοιφῶν ἀναπτύττουσι τὴν τρίχωσιν τοῦ μετώπου, μέχρι τῶν ὀφρύων καὶ τῶν κροτάφων. Οἱ κάτοικοι δὲ τοῦ βασιλείου τοῦ Ἀρόουάν ἀγαπῶντες μέτωπον πλατὺ πλὴν πεπιεσμένον, θλίβουσιν αὐτὸ ἐπὶ ἔτη διὰ μολυβδίνης πλακῆς, ἣν ἀφαιροῦσιν, ἀφ' οὗ διασχηματίσωσι πρῶτον τὸ μέτωπον ὡς σκοποῦσι.

Τί δὲ ὑποφέρει καὶ ἡ δυστυχὴς ῥίς; Οἱ Ὀτεντόται καὶ οἱ Μακασσάριοι ἰσοπεδοῦσι καὶ ἀφανίζουσι τὴν ῥινὰ τῶν τέκνων των διὰ διηνεκοῦς τριβῆς καὶ πιέσεως. Οἱ δὲ Ζηλανδοὶ εἰς τινὰ μέρη τῆς νήσου περῶσι, διὰ τοῦ χόνδρου τοῦ χωρίζοντος τοὺς μυκτῆρας, πτερόν, προχωροῦν ἐκατέρωθεν μέχρι τῶν παρεῖων. Οἱ κάτοικοι τῆς νέας Ὀλλανδίας ἀντὶ πτεροῦ περῶσι μάλιστα ὅσπουν ἀρκετὰ χόνδρον.

Οἱ Ἄραβες δὲ κρεμῶσιν εἰς τοὺς ῥώθωνας δακτυλίους ἀρκετὰ μεγάλους, ὥστε νὰ καλύπτωσι τὸ στόμα. Αἱ δὲ γυναῖκες ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ τρυπῶσιν ἐκτὸς τούτου καὶ τὴν ῥίζαν τῆς ῥινὸς παρὰ τοὺς ὀρθαλμοὺς διὰ μικρᾶς βελόνης. Οἱ δὲ μαῦροι τῆς Σιέρρα Λεόνης χαράττουσι διὰ πεπυρακτωμένου σιδήρου ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς ῥινὸς διάφορα σχήματα. Αἱ γυναῖκες τῆς Περουβίας ἐκρέμων ποτὲ ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ῥινὸς ὀγκώδη δακτύλιον, οὗ τὸ μέγεθος ἦν ἀνάλογον πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν τοῦ ἀνδρός των. Ἡ ῥίς δὲ βαθμηδὸν ὑπὸ τὸ τὸ βάρος τοῦτο κατέβαινε μέχρι τοῦ στόματος. Οἱ ἄγριοι τῆς νήσου Σαλβατώρ ἐκόλλων εἰς τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς φύλλα χρυσοῦ. Οἱ δὲ νησιῶται τῆς Καγένης φέρουσιν ἐπ' αὐτῆς μικρὸν τεμάχιον ἀργύρου, ἢ μέγα τι τιμῆμα πρασίνου ὕλου. Οἱ Μεξικανοὶ ἔφερον ποτὲ αὐτόθι χρυσὸν καὶ λίθους πολυτίμους.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπῆρξαν τὸ ἀντικείμενον ποικίλων ἀλλοιώσεων διὰ διαφόρων ἐπιθέτων χρωμάτων. Οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Πέρσαι, οἱ Ἕλληες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι

ἔδαρον τοὺς ὀφθαλμούς. Σήμερον ἔτι ἐν Ἀσία ὑπάρχει τὸ ἔθιμον τοῦτο, καὶ αἱ Τουρκίδες, ὡς γνωστόν, μέχρι τοῦ νῦν μελανίζουσι τοὺς ὀφθαλμούς των. Οἱ Σίνοι ἀγαπῶσι τοὺς μικροὺς ὀφθαλμούς· τὰ πάντα δὲ πράττουσιν ἵνα μικρύνωσιν αὐτούς. Αἱ δὲ νέαι διηνεκῶς ἔλκουσι διὰ τῶν δακτύλων τὰ βλέφαρα, ὅπως καταστήσωσιν αὐτὰ μικρὰ καὶ μακρὰ.

Πρόσωπον ἀνευ ὀφρύων παρίσταται ἡμῖν δυσειδές καὶ αἰσχρόν. Ἐν τούτοις οἱ Μαῦροι τῆς Σέρρα Λεόνης, αἱ γυναῖκες τῆς νήτου Νικόβης καὶ ἄλλων τῆς Ἀσίας μερῶν, αἱ ἀρχαῖαι Μασσαβίτιδες, Βρασιλιανί, καὶ Ἰαπωνίδες τῆς ἐπαρχίας Φίζεν, ὅταν ὑπανδρευθῶσιν ἀποσπῶσι τὰς ὀφρῦς καθ' ὀλοκληρίαν. Μεγάλη ἐπίσης ποικιλία ὑπάρχει καὶ ὡς πρὸς τὸ χρῶμα αὐτῶν. Αἱ γυναῖκες τῆς παραλίας τοῦ Χρυσοῦ βάφουσι τὰς ὀφρῦς των ἐρυθρὰς καὶ λευκὰς. Αἱ γυναῖκες τοῦ Ἰεσῶ κυανὰς. Οἱ Ἀραβες μελανίζουσι τὰς ὀφρῦς, καὶ ἐνοῦσι τὰς ἄκρας αὐτῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μετώπου. Αἱ δὲ γυναῖκες τῆς Ἀσίας τίλλουσι αὐτὰς ὅπως ἀντικαταστήσωσι τὰς φυσικὰς διὰ μέλανος χρώματος· ζωγραφίζουσι δὲ τότε αὐτὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου τοξοειδεῖς ἐν εἴδει ἡμικυκλίου.

Οἱ Μαῦροι τοῦ Ρίο-Γαζῶν κοσμοῦσι τοὺς κροτάφους των διὰ πτερῶν καὶ μικρῶν πλακῶν σιδήρου.

Ὅτε ὁ ἄνθρωπος ἀπεφάσισε, διὰ τραυμάτων καὶ πληγῶν, νὰ κοσμήσῃ τὸ πρόσωπόν του, βεβαίως ἤρξατο τῆς παραδόξου ταύτης κοσμητικῆς ἀπὸ τῶν ὠτῶν, ἅτινα καὶ ὀλιγώτερον αἰσθάνονται τοὺς πόνους, καὶ φαίνονται ὄντα ἐκτὸς τοῦ σώματος. Κοινὸν δὲ πάντων τῶν ἀγρίων ἔθιμον εἶναι ἡ τῶν ὠτῶν διάτρησις.

Ἰχνος δὲ τάχα τῆς ἀγρίας ποτε καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι καὶ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἡ γενικὴ νῦν ἔτι συνήθεια, τοῦ νὰ τρυπῶμεν τὰ ὠτα ἡμῶν ἐν τῇ νεαρᾷ ἡλικίᾳ, ὅπως κρεμάσωμεν παντοῖα καὶ ποικίλα κοσμήματα; Μὴ ὤμεν ἀρὰ αὐστηρα εἰς τὰς κρίσεις ἡμῶν περὶ τῶν συνθηκῶν τῶν ἀγρίων, ὧν αὐταὶ ἡμεῖς ἔτι καὶ

σήμερον φέρομεν ἐν ἡμῖν τὰ σημεῖα. Πλεῖσται φυλαὶ τῆς Ἀμερικῆς ἠγάπων τὰ μακρὰ ὠτα, καὶ ὁ ἔρωσ οὗτος πρὸς αὐτὰ ἀπαντᾷται ἐπίσης καὶ ἐν Σιάμ, καὶ ἐν πολλαῖς ἄλλαις τῆς Ἀσίας χώραις. Ὅπως δὲ μηχανῶσι ταῦτα ἐπέρων διὰ τοῦ λοβοῦ μεταλλίνους κυλίνδρους, ὧν τὸ βάρος ἀνεπαισθήτως προσήγγιζε τὰ ὠτα μέχρι τῶν ὠμων. Ἐκρέμων δὲ τότε εἰς αὐτὰ ποικίλα καὶ διάφορα πράγματα. Οἱ δὲ Ζηλανδοὶ ἰδίως προσήρτων εἰς τὰ ὠτα αὐτῶν πάσης φύσεως καὶ παντὸς εἶδους πράγματα, ἔρια, πτερὰ, πτηνὰ, ἦλους, ταινίας, ἐξ ὧν ἐκρέματο φάκελλος περιέχων στολίδια, βελόνας, ὄνυχας, ὀδόντας νεκρῶν, ὀδόντας κυνῶν καὶ ἄλλα διάφορα. Κρίκοι δὲ διαφόρου ὄγκου καὶ μεγέθους ἐκ τῶν ὠτων κρεμάμενοι, εἶναι τι καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτὰς μηδεμίαν δυσάρεστον ἐντύπωσιν προξενοῦν.

Ἡ φύσις ἐδημιούργησε τὸ στόμα ἵνα ἡ ἀνοικτὸν ὅπως ἀναπνέῃ ὁ ἄνθρωπος· ἀλλ' οἱ Περουβιανοὶ θεωροῦντες τὴν ἀπὴν ταύτην ἐν τῷ σώματι ἕως δυσειδῆ, ἔθετον ἐπὶ τοῦ στόματος, κατὰ τὰς ἐπισήμους μάλιστα ἡμέρας, πλάκκα χρυσῆν καταβαίνουσαν μέχρι σχεδὸν τοῦ πώγωνος, καὶ καλύπτουσαν καθ' ὀλοκληρίαν τὸ στόμα. Οἱ κάτοικοι τοῦ Μαζαμβικοῦ ἀγαπῶντες τὰ μακρὰ καὶ μεγάλα χεῖλη, διὰ διαφόρων μηχανικῶν μέσων ἐπλάτυνον καὶ ἐξώγκουν αὐτὰ.

Αἱ γυναῖκες τῶν ἀγρίων Αἰθιοπῶν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Διοδώρου, ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη κρίκον σιδήρου. Ἐν τῇ νήσῳ δὲ τῆς Καχένης ὑπῆρχε ποτε ὀλόκληρος φυλὴ τρυπῶσα τὸ κάτω χεῖλος ὅπως ἐνθέσῃ ἐπ' αὐτοῦ τεμάχιον ξύλου ἢ κουστάλλου. Οἱ Πεσιβάοι καὶ ἄλλαι τινὲς Ἰνδικαὶ τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς φυλαὶ, περιστέφον τὰ χεῖλη αὐτῶν διὰ λίθων πρασίνων, καὶ κατεφόρουν πάντας τοὺς λοιπούς, τοὺς μὴ φέροντας τὸ κόσμημα τοῦτο. Οἱ Ουαγοῦαι ἐνεπήγνουον εἰς τὰ χεῖλη αὐτῶν πλῆθος πτερῶν διαφόρων χρωμάτων. Οἱ Μαῦροι τοῦ Ρίο Γαζῶν τρυπῶσι τὸ κάτω χεῖλος, ὅπως

ἔχουσι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ περῶσι διὰ τοῦ πρήματος τούτου τὴν γλῶσσαν πῶν. Τέλος δὲ καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες τῶν Ἀράβων βάρουσι τὰ χεῖλη αὐτῶν διὰ πυρίτιδος καὶ βοῖας χολῆς, ὅπως δώσωσιν εἰς ταῦτα χρῶμά τι πελιδνόν.

Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Κουμάνα, αἱ γυναῖκες πῶν Μαρικωνῶν νήσων, οἱ Ἰάπωνες, οἱ Σιαμίται καὶ οἱ Τουγκίνοι μαυρίζουσι τοὺς ὀδόντας αὐτῶν, αἰσχυρόμενοι τὰ ἔχουσι αὐτοὺς λευκοὺς, ὡς οἱ ἐλέφαντες καὶ οἱ κύνες. Οἱ νησιῶται τῆς Γουέρας βάρουσι αὐτοὺς ἐρυθροὺς, οἱ δὲ κοινοὶ Μακασάροι πρασίνοους. Οἱ Τάρταροι τοῦ Κορδάν προσκολλῶσιν εἰς αὐτοὺς λεπτὰς πλάκας χρυσοῦ. Οἱ δὲ αὐτόχθονες τῆς νέας Ὀλλανδίας ἀπέσπων τοὺς δύο κυνόδοντας· τοῦλάχιστον οἱ περιηγηταὶ βεβαιοῦσιν ὅτι τοὺς ὀδόντας τούτους οὐδὲ νέοι εὐδὲ γέροντες ἔχουσι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ. Οἱ μεγιστᾶνες δὲ τῶν Μακασάρων ἀπέσπων τοὺς ὀδόντας αὐτῶν, ἵνα θέσωσι χρυσοῦς, ἀργυροῦς καὶ τομβακίνοους (α).

Ἡ ματαιότης καὶ φιλαρέσκεια ἐξετάθη καὶ μέχρις αὐτῶν πῶν ὀνύχων. Πολλὰ ἔθνη ἀγαπῶσι νὰ ἔχουσι τοὺς ὀνύχους μακροὺς, καὶ ἄλλα δὲν ἀνέχονται τὸ φυσικὸν αὐτῶν χρῶμα. Αἱ γυναῖκες τῆς παραλίας τοῦ Χρυσοῦ, ὅσῳ ἔχουσι μακροτέρους τοὺς ὀνύχους, τοσούτῳ θεωροῦνται ἐρασιμώτεραι καὶ ἀξιοπρεπέστεραι. Οἱ σοφοὶ τῆς Κίνας ἐπίσης καὶ οἱ οἱ ἔχουσι τοὺς ὀνύχους μακροὺς, ἵν' ἀποδεικνύωσιν ὅτι δὲν εἶναι ὑπόχρεοὶ εἰς ἐργασίας βαναύσους. Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Μινδανάο ἀφίνουσι μακρὸν μόνον τὸν ὀνύχα τοῦ ἀριστεροῦ ἀντίχειρος. Καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει λαόν τινα κόπτοντα τοὺς ὀνύχους τῆς δεξιᾶς χειρός, ἀφίνοντα δὲ εἰς

ἅπαν τὸ μῆκος αὐτῶν τοὺς ὀνύχους τῆς ἀριστερᾶς. Ὁ περιηγητὴς Λαλουδέρας ἀναφέρει ὅτι εἶδεν ἐν Σιάμ ὀρχηστρίας, αἵτινες ἐκ φιλαρέσκειας, προτέθετον εἰς τὸ τέλος τῶν δακτύλων αὐτῶν μακροτάτους τεχνικῶς ὀνύχους ἐξ ὀρειχάλκου. Οἱ περιηγηταὶ οἱ ἀναφέροντες τὰ γεγονότα ταῦτα, θεωροῦσιν αὐτὰ ἀπλῶς ὡς κοσμήματα, δύναται ὅμως καὶ τις ἄλλος νὰ ἦναι ὁ λόγος αὐτῶν. Οἱ πλεῖστοι Ἰσπανοὶ ἔχουσι μακροὺς τοὺς ὀνύχους τοῦ δεξιῶτος καὶ τοῦ μικροῦ δακτύλου, ὅπως διὰ μὲν τοῦ τελευταίου καθαρίζουσι τὰ ὦτα, διὰ δὲ τοῦ πρώτου παίζουσι τὴν περιλημένην αὐτῶν κιθάραν. Ὅσοι δὲ δὲν θέλουσι νὰ τηρῶσιν αὐτοὺς μακροὺς, εἶναι ἠναγκασιμένοι νὰ μεταχειρίζωνται προσθέτους. Καὶ αἱ ὀφθεῖσαι ἄρα ὀρχηστρίαι τοῦ Σιάμ, πιθανὸν πρὸς τινα παράμοιον σκοπὸν μεταχειρίζονται τοιούτους ἐπιθέτους ὀνύχους. Ὑπάρχουσι δὲ προσέτι καὶ τινες τέχνη ἀπαιτοῦσαι μακροτάτους ὀνύχους. Πολλοὶ π. χ. ράπτουσι οὐδέποτε κόπτουσι τοὺς ὀνύχους τοῦ ἀντίχειρος.

Αἱ γυναῖκες τῆς Βουχάρας, καὶ οἱ Ἀραβες ἐν γένει, βάρουσι αὐτοὺς ἐρυθροὺς. Τὰ ἐρυθροῦν δὲ τοῦτα τῶν ὀνύχων χρῶμα θεωρεῖται ἐν Μακασάρ ὡς ἀναπόφευκτον σημεῖον τῶν προσώπων τῆς ἀνωτέρας τάξεως, διὸ καὶ ἀπὸ τῆς γεννήσεως βάρουσι ἐρυθροὺς τοὺς ὀνύχους καὶ αὐτῶν τῶν βρεφῶν. Οἱ Πέρσαι δὲ ἐπενόησαν μάλιστα διάφορον χρῶμα διὰ τοὺς ὀνύχους τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν. Τοὺς μὲν ὀνύχους τῶν πρώτων βάρουσι κιτρίνοους, τοὺς δὲ τῶν δευτέρων ἐρυθροὺς. Οἱ Μοξικάνοι ἐτρέπων τὸν πόγων αὐτῶν, καὶ ἐντὸς τῶν τρησμάτων τούτων, πολλὰκις ἀρκετὰ μεγάλων, ἔθετον χρυσοῦν καὶ λίθους πολυτίμους, ὅτι ὅσοι Ἰνδικῆ δὲ τινες φυλαὶ τῆς Ἀμερικῆς θεωροῦσιν ἰσχυρὰ τὸν ἀσχημίαν τὸν μακρὸν λαίμυρον, ἐβράσχυον αὐτόν, πιέζουσαι αὐτὸν μακρὰν εἰς τὸ τῶν ὤμων κατὰ τὴν νεαράν, ἠλικίαν πᾶσι τῶν κνηνῶν αὐτῶν. Ὅσοι δὲ οὐκ ἐβράσχυον αὐτόν.

Αἱ γυναῖκες τοῦ Ἀφαναγί, γένους ἰσπανοῦ τοῦ Ἀργουί, ἐν ἰσπανίᾳ, παρακίβουσι τὸν ὀνύχον ἐν ἰσπανίᾳ, παρακίβουσι τὸν ὀνύχον ἐν ἰσπανίᾳ, παρακίβουσι τὸν ὀνύχον ἐν ἰσπανίᾳ.

(α) Τομβὰκ ἢ Ταμβὰκ λέγεται χρῶμα τι ἐκ χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου, χρώματος κιτρίνου, ἐμείζον τὸν χροῦν καὶ οὐ βῆσις εἶναι ὁ χαλκός. Καλοῦται δὲ προσέτι Τομβὰκ λευκὴν τινὰ ἄλλην μεταλλικὴν σύνθεσιν παρακίβουσι τῶν ἀργύρων, κατασκευαζομένην διὰ χαλκοῦ λευκοῦ καὶ ἀρσενικοῦ.

δῶν τοὺς μακτοὺς τῶν κερκασίων, ὅπως μακρό-
νυσιν αὐτοῦς, οἵτινες πολλάκις οὕτω κατέρ-
χονται μέχρι γονάτων. Αἱ γυναῖκες αὐταὶ φέ-
ρουν πάντοτε ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ τέκνα αὐτῶν.
ἔχονται δὲ οὕτω μακροὺς τοὺς μακτοὺς, σρέ-
ουσιν αὐτοὺς πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ θιλάζουσιν
τὰ βρέφη αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὤμων προσδεδεμένα
ἐν πλήρει ἀνέσει, χωρὶς νὰ διακρίπτωσι τὴν πο-
ρείαν αὐτῶν.

Ἐν Κίνα καὶ Αἴμα οἱ μικροὶ πόδες θεωροῦν-
ται προσόντα ἐξόχου καλλονῆς. Οἱ πόδες τῶν
Περουβιανῶν γυναικῶν, δὲν ὑπερβαίνουσιν ἐ-
νίοτε τοὺς πέντε ἢ ἕξ δακτύλους!

Ἀγνοοῦμεν πότε ἐν Κίνα εἰσῆχθη ὁ συρμός
οὗτος τῶν ποδῶν, καὶ ἂν οἱ Περουβιανοὶ πα-
ρεδέχθησαν τὴν σμικρότητα τῶν ποδῶν τῶν
γυναικῶν διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δι' ὃν καὶ οἱ
Σίνοι. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ συρμός οὗτος ἐν τῇ
Κινικῇ ἀκολούθως ἐθεωρήθη ὡς κάλλος· εἶναι
δὲ κυρίως ἐπιπόνημα τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ζη-
λοτυπίας, ἵνα μένωσιν αἱ γυναῖκες εἰς διηνεκῆ
ὑποταγὴν καὶ δουλείαν. Ἐδέησε δὲ πρὸς τού-
το σκληροτάτων καὶ βιαιοτάτων μέσων. Ὁ πε-
ριηγητὴς Ὄτβιν λέγει ὅτι, ὅπως καταρθώ-
σῃ τὸν πόδα τῶν γυναικῶν τοσοῦτον μικρο-
κοπικόν, δεσμεύουσιν αὐτὸν εἰς σιδηρᾶ πέδι-
λα· ἄλλοι δὲ ἀξιοῦσιν ὅτι σφίγγουσι τοὺς πό-
δας διὰ πλακῶν μολυβδίνων· ὑπάρχουσι δὲ
καὶ οἱ ἰσχυρίζομενοι, ὅτι συντρίβουσι τὰ ὀστά
τοῦ μεταρσίου, ὅπως συστρέψωσι τοὺς δα-
κτύλους ὑπὸ τὸ θέναρ τοῦ ποδός, καὶ ἐμπο-
δίζουσι τὴν γάγγραιναν τῶν συντετριμμένων
ὀστέων διὰ καυστικῶν τινῶν ῥευστῶν.

Ἄλλοτε τούναντίον ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἐξετίμων
πολύ τὸν μέγαν πόδα, καὶ τὸ μῆκος μάλιστα τῶν
ὑποδημάτων ἰδίως κατὰ τὸν δέκατον τέταρτον
αἰῶνα, ἀνήγγελλε τὸν βαθμὸν τῆς διακρίσεως,
τὰ ὑποδήματα τοῦ ἡγεμόνος εἶχον μῆκος δύο
πόδας καὶ ἡμισυν, τὰ ὑποδήματα τοῦ Βαρῶ-
νου δύο πόδας, τοῦ δὲ ἀπλοῦ ἱππότου ἕνα
πόδα καὶ ἡμισυν· ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ Γαλλικὴ
ῥαῖσις il est sur un grand pied dans le monde.

Καὶ αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἔφερον ὑποδήματα με-
γαλῆτερα τοῦ ποδός των.

Καὶ οἱ λαοὶ δὲ, οἵτινες εἶναι γυμνόποδες
κοσμοῦσι τοὺς πόδας διὰ διαφόρων μέσων.

Αἱ μαῦραι τῶν περιχώρων τοῦ Σενεγάλ φέ-
ρουν μικρὰ κογχύλια ὑπὸ τὰ σφυρά. Ὁ πε-
ριηγητὴς δὲ Γόμας εἶδε τὸν Ταμερᾶν τοῦ Κα-
λικούτη φέροντα ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χει-
ρῶν του πλήθος μαργαριτῶν καὶ πολυτίμων
λίθων· δύο δὲ ἀνεκτιμήτους ἐρυθροὺς ἀδάμαν-
τας ἐπὶ τῶν μεγάλων δακτύλων τῶν ποδῶν
αὐτοῦ.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια.)

Η ΎΠΑΤΙΑ.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ μαθηματικοῦ Θεώνος, ἡ ἐν-
δοξος καὶ δυστυχῆς Ὑπατία, ἡ τιμῶσα ἐν πᾶσι
τὸ φύλον ἡμῶν, καὶ ἀποδείξασα διὰ τοῦ ἐξό-
χου νοός της ὅποσον ἀδίκως τινὲς ἀρνοῦνται
εἰς ἡμᾶς καθ' ὀλοκληρίαν τὰς ιδιότητας, αἵτινες
κατ' ἐξοχὴν διακρίνουσι τὸ ἀνδρεῖον φύλον, ἐ-
γεννήθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸν τέταρτον αἰῶνα
μετὰ Χριστόν. Τὰ πρῶτα μαθήματα ἐδιδά-
χθη ἡ Ὑπατία παρὰ τοῦ ἰδίου αὐτῆς πατρός,
μύησαντος αὐτὴν ἐνωρὶς εἰς τὰς μαθηματικὰς
ἐπιστήμας. Ἠττολήθη δὲ καὶ αὐτὴ μετὰ ταῦ-
τα ἰδίως εἰς τὴν γεωμετρίαν, ἣν ἐθεώρει ὡς ἀ-
ναγκασίαν εἰσαγωγὴν εἰς πᾶσαν φιλοσοφίαν.
Περὶ τοὺς χρόνους τούτους, καὶ μάλιστα μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ αυτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, συμ-
βάντα ἐν ἔτει 367, ἡ πόλις τῆς Ἀλεξανδρείας
κατέστη τὸ διηνεκὲς θέατρον ἀπαισιωτάτων
καὶ πολλάκις αἱματηρατάτων σκηνῶν, μετὰ τῶν
ὀπαδῶν τῆς νέας τοῦ Χριστοῦ θρησκείας,
καὶ τῶν ἀσπαζομένων εἰσέτι τὰς ἀρχαίας
τῶν προγόνων παραδόσεις. Πλήρης πλήθους
ἀπειροῦ, παντοδαποῦ, φανατικοῦ, καὶ φύσει φι-
λέριδος, ἡ νέα αὕτη μητρόπολις τῆς Ἀνατολῆς,
εἶχεν ἤδη ἀπολέσει τὸ μέγα αὐτῆς ἀρχαῖον
ἐκεῖνο πρηνόμιον, τοῦ νὰ ἦναι τὸ ἱερόν καὶ ἀ-

παραβίαστον ἄστυλον πάντων ἐν γένει τῶν σοφῶν ἄνευ διακρίσεως. Ἡ φιλοσοφικὴ ἄρχ κινήσις ἤρξατο πάλιν ἀπὸ τοῦ τετάρτου αἰῶνος νὰ μετατίθῃται εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην καὶ ἔνδοξον πόλιν, ἣν ὁ θεὸς προὐρίσεν ἵνα ἦ ἡ αἰώνια κοιτίς τῆς παιδείας καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τὰς παλαιὰς ἡμετέρας Ἀθήνας. Ὅθεν καὶ ἡ Ἰπατία, ἀφοῦ ἐγένετο ἀκροατὴς ἐπὶ τινα χρόνον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῦ σοφοῦ Προκλεσείου, ἀκολουθοῦσα τὴν νέαν ταύτην φιλοσοφικὴν παλιόροισαν, ἦλθε καὶ εἰς Ἀθήνας περὶ τὸ τέλος τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Περὶ τὸν χρόνον τοῦτον ἤκμαζεν ἐν Ἀθήναις ὁ Νεοπλατωνικὸς Πλούταρχος ἐξηγῶν εἰς μικρὸν τινα ἐκλεκτὸν κύκλον μεμνημένων, ἐν ᾧ ἐπρώτευσεν ἡ ἰδίᾳ αὐτοῦ θυγάτηρ ἡ λαμπρὰ ἐκείνη κόρη Ἀσκληπιόγεια, τοὺς χρησμούς τῶν Καλδαίων καὶ τὰ μυστήρια τῆς θεουργίας. Ἡ Ἰπατία πολὺ πιθανὸν συμπαραληφθεῖσα εἰς τὸν στενὸν τοῦτον κύκλον τῶν μεμνημένων, ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ ἀφορμὴν ὅπως ἔτι μᾶλλον ἀναπτύξῃ τὰς γνώσεις τῆς. Ἐπανελθοῦσα εἰς Ἀλεξανδρείαν, δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστῇ τοῖς πᾶσι γνωστή. Ἡ εὐγλωτία τῆς, ἡ μεγάλη εὐφυΐα τῆς, τὰ ἔξοχα διανοητικὰ προτερήματά τῆς, ἡ χάρις καὶ ἡ ἔξοχος καλλονὴ τοῦ προσώπου τῆς, εἴλκυσαν ἐντὸς μικροῦ ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων τὰ βλέμματα. Οἱ σύγχρονοι περιγράφουσι αὐτὴν βαδίζουσαν ἀτημελῶς καὶ ἀδιαφόρως ὑπὸ τὸν τρίβωνα τῶν φιλοσόφων, καὶ συναναστρεφομένην ἐλευθερίως καὶ οἰκείως μετὰ τῶν πλέον διακεκριμένων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνος, καὶ πανταχοῦ ἐγείρουσαν τὴν ἀγάπην καὶ τὸν θαυμασμόν.

Ὅτε ἡ Ἰπατία μετέβη εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἡ φιλοσοφικὴ διδασκαλία ἦν ἤδη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εἰς παρακμὴν. Ἡ Ἰπατία τὴν ἐνεψύχωσε, συναθροίσασα περὶ ἑαυτὴν τοὺς διαπαρέντας αὐτῆς ὁπαδοὺς. Μαθητὴς αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ ἐκ Κυρήνης Συνέσιος, ὁ μέγας ἐκεῖνος κατόπις ἐπίσκοπος τῆς Πτολεμαίδος, ὁ διατηρήσας ἐν ὄλῳ τῷ βίῳ αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἰπατίαν αἰετήματα βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης. Ὁ μέγας

Συνέσιος παρηγορεῖτο εἰς τὰς συμφορὰς τῆς πατρίδος τοῦ ἀλληλογραφῶν μετὰ τῆς Ἰπατίας, καὶ ἐναποθέτων εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς τὰς δριμυτάτας θλίψεις τῆς ψυχῆς του. Πλήρεις εἰσιν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Συνεσίου τρυφερωτάτων ἐκφράσεων, μαρτυρουσῶν τὸ περὶ τὴν Ἰπατίαν βαθύ αὐτοῦ τῆς ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης αἰσθημα. "Ἄν ἐλάμβανον ἐπιστολάς σου, γράφει ὁ Συνέσιος πρὸς τὴν Ἰπατίαν, ἂν ἐμάνθανον, ὅτι εἶσαι, ὡς ἐλπίζω, εὐτυχιστέρα ἐμοῦ, ἤθελον εἶσθαι κατὰ τὸ ἡμισυ δυστυχῆς" "Τὰ τέκνα μου, οἱ φίλοι μου λείπουσιν εἰς τὴν καρδίαν μου, πρὸ πάντων δὲ σὺ θειοτάτη ψυχὴ, ἥτις ἠδύνασο μᾶλλον ἢ πάντες οἱ λοιποὶ νὰ πρᾶύνῃς τὰ δεινὰ τῶν δυστυχῶν μου" "Ὡ μῆτέρ μου, ἀδελφὴ μου, φίλη μου, εὐεργέτις μου, ἡ ψυχὴ μου εἶναι καταβεβαρυμένη ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἡ ἀνάμνησις τοῦ θανάτου τῶν τέκνων μου μὲ φονεύει" Διὰ σὲ ἤθελον θυσιάσει τὴν πατρίδα μου, διὰ σὲ ἤθελον ἐγκαταλίπει τοὺς τόπους τούτους, ἂν ἠδυνάμην." Εἰς τινα ἄλλην ἐπιστολὴν γράφων πρὸς τὴν Ἰπατίαν περὶ τῶν αὐστηρῶν ἐπικριτῶν τοῦ ὕφους τῆς γλώσσης του, πέμπει αὐτῇ καὶ τὸ βιβλίον του περὶ τοῦ Ἀστρολάβου, σύγγραμμά τι περὶ ἐνουπνίων, ὃ συνέταξεν ἐν μιᾷ νυκτί, ἐπιλέγων τάδε. "Ἄν φρονῆς ὅτι εἶναι ἄξιον νὰ ἴδῃ τὸ φῶς, θέλω τὸ ἐπιδειξεῖ εἰς τοὺς ῥήτορας καὶ τοὺς φιλοσόφους, ἂν δὲ κρίνης αὐτὸ ἀνάξιον τῶν Ἑλληνικῶν ὄτων, καὶ μετὰ τοῦ Ἀριστοτέλους θέτεις τὴν ἀλήθειαν ὑπεράνω τῆς φιλίας, θέλει μένει διὰ παντός εἰς τὸ σκότος." Οὐ μόνον δὲ αἱ ἀπαντήσεις τῆς Ἰπατίας πρὸς τὰς ἐπιστολάς ταύτας τοῦ Συνεσίου δυστυχῶς ἀπωλέσθησαν, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ἐκ τῶν σπουδαίων αὐτῆς μαθηματικῶν καὶ ἱστορικῶν συγγραμμάτων περιεσώθη μέχρις ἡμῶν!

Ἡ Ἰπατία ἔσχεν τὴν κοινὴν τύχην παντός μεγαλείου καὶ πάσης ὑπεροχῆς. Ἐκίνησε δηλαδὴ τὸν ἄγριον φθόνον τῶν ἀνθρωπαρίων τῆς ἐποχῆς τῆς. Κύριλλος ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀτ

λεξανδρείας δὲν ἠδυνήθη, λέγουσι, νὰ μὴ αἰσθάνθῃ εἶδος τι ζηλοτυπίας, δικαίων ποτε ἐμπρόσθεν τοῦ οἴκου τῆς, καὶ βλέπων τὸ πλῆθος συνωθούμενον εἰς τὴν θύραν αὐτῆς. Πάντες ἐγίνωσκον τὰς σχέσεις αὐτῆς μετὰ τῶν μάλλον διακεκριμένων προσώπων τῆς πόλεως, τὸ σέβας τῶν ἀρχῶν, καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν στενὴν φιλίαν τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας Ὁρέστου. Οὗτος διέκειτο κέλιστα πρὸς τὸν Ἀρχιεπισκόπον ἀμρότεροι δὲ κατηγόρουν ἀλλήλους περὶ ὑπερβάτους τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν. Ἡ πόλις ἄπασα ἦν διηρημένη, οὔσα ἔρμαιον τῆς βίας τῶν φατριῶν. Ἐν ἔτει 414 οἱ Ἰουδαῖοι ὑβρισθέντες ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν σκληρὰν ἔλαβον ἐκδίκησιν ἐναντίον αὐτῶν. Ὁ Κύριλλος τοὺς ἐπιμώρησε, διώξας αὐτοὺς ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ διαρπάσας διὰ τῆς βίας καὶ τῆς δυνάμεως τὰς συναγωγὰς αὐτῶν.

Ὁ Ὁρέστης ἔγραψε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, παραπονούμενος κατὰ τῆς καταχρήσεως τῆς ἐξουσίας ταύτης τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Οὗτος πάλιν ἔγραψε κατ' αὐτοῦ ἐπίσης δικαιολογούμενος. Ἄλλοτε πάλιν ὁ Ὁρέστης συνελθὼν ἐν τῷ θειάτρῳ Ἑλληνοδιδοκάλῳ τινι ὀνόματι Ἰέρακα, φανατικὸν ὀπαδὸν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, κατηγορούμενον ὅτι διέσπειρε πανταχοῦ τὰς ἔριδας καὶ ἐξῆπτε τὰ πάθη κατεδίκασε δ' αὐτὸν εἰς μαστίγωσιν ἐναντίων τῶν παραστάσεων τοῦ Κυρίλλου. Τὰ πνεύματα ἄρα ἴσαν ἐξημμένα εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν. Φανατικοὶ μοναχοὶ καταβαίνοντες ἐκ τῶν ὄρεων ὑβρίζον δημοσίᾳ τὸν διοικητὴν τοῦ τόπου ἄπαξ δὲ καὶ τὸν ἐλιθοβόλησαν. Σπουδαία τότε συμπλοκὴ ἔλαβε χώραν μετὰ αὐτῶν καὶ τῆς ἐξουσίας ἥτις συλλαβούσα ἓνα μοναχόν, τὸν ὑπέβαλεν εἰς τὰς βασάνους. Νέαι ἐπιστολαὶ καὶ νέαι καταμηνήσεις πρὸς τὸν αὐτοκράτορα λαμβάνουσι χώραν πάλιν ἐκατέρωθεν. Ἡ αὐλικὴ ἔκδοσις ἀμύμων παραλύει τὴν ἀπόφασιν τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας τοῦ νὰ ἐπεμβῇ ὀριστικῶς καὶ νὰ καταπαύσῃ τὰ σκάνδαλα. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κύριλλος αἰσθάνσμενος τὴν ἐνοχλήτου, μετκα-

βαίνει ἡμέραν τινα αὐτοπροσώπως μετὰ τῶν εὐαγγελίων πρὸς τὸν Ὁρέστην, χάριν συνδιαλλαγῆς καὶ συμριλιώσεως. Ἄλλ' ἡ ἀπόπειρα αὐτοῦ ναυαγῆι καθ' ὀλοκλήριαν. Τίς ἡ αἰτία τῆς ἀποτυχίας ταύτης; Ἡ Ὑπατία! ἡ Ὑπατία, ἡ φίλη καὶ σύμβουλος τοῦ διοικητοῦ, αὐτὴ τὸ μόνον ἐμπόδιον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς συμφιλίσεως τῶν δύο ἀντιπάλων, ἐκραυγάζεν ὀφρατικῶς ὄχλος τῶν μοναχῶν καὶ λοιπῶν χριστιανῶν Ἀλεξανδρέων! Ὅθεν οἱ θρασύτεροι αὐτῶν ὀδηγούμενοι ὑπὸ τινος ἀναγνώστου καλουμένου Πέπρονι, ἡμέραν τινα ἔκαρον ἐνέδραν, ἤρπασαν τὴν δυστυχῆ Ὑπατίαν ἐκ τῆς ἀμάξης αὐτῆς, τὴν ἔσυραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν Καισαριανὴν, ἐγύμνωσαν αὐτὴν, καὶ τὴν ἐλιθοβόλησαν μέχρι θανάτου. Τὸ σῶμά τῆς κατεκόπη εἰς μυρία τεμάχια, καὶ τὰ σπάρασσοντα ἔτι μέλη τῆς συρθέντα πρῶτον εἰς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως, συνήχθησάν μετὰ ταῦτα καὶ ἐκάθησάν εἰς τινὰ τόπον ῥυπαρὸν Κύνορον καλούμενον! Τὸ αἷμα καὶ τὴν ἀτιμίαν ταύτην ἡμεῖς δὲν τολμῶμεν ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὸν Κύριλλον. Ὅπως ὁμοίως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ὁ ἱστορικὸς τῆς ἐκκλησίας Σωκράτης λέγει, ὅτι ἡ πράξις αὐτὴ ἐκάλυψεν αἷμας οὐ μόνον τὸν Κύριλλον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας!

ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΙΝΕΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΠΕΡΙ ΚΑΛΩΣΣ ΚΑΙ ΚΑΛΩΝ.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐθεώρει τὸ κάλλος ὡς δῶρον Θεοῦ.

Ὁ Βίων ὡς ἀγαθὸν διὰ τοὺς ἄλλους. Ὁ Σωκράτης ὡς τυραννίαν ὀλιγοχρόνιον. Ὁ Θεόφραστος ὡς ἀπάτην σιωπηράν. Ὁ Θεόκριτος ὡς ὠραῖον κακόν καὶ ὁ Κερνεάδης ὡς βασιλεύσαν ἀνευ φρουρῶν. Ὁ Διογένης ἰδὼν ποτὲ γυνίκα ὠραίαν μὲν ἀλλὰ μοχθηράν, εἶπεν « Ἰδοὺ ὠροχτος σίλος διὰ κικλὸν κάτοικον! » Παρέβαλλε

δὲ τὰς ὤραιας, πλὴν δυσκόλους καὶ δυστρό-
πους γυναῖκας, πρὸς ἀγγεῖα ἀλαβάστρινα πε-
ριέχοντα ὄζος.

Τὸ κάλλος ἄνευ χάριτος εἶναι ἄγκιστρον
ἄνευ θελέατος. (Νινὼν δ' Ἀγκλώ).

Ὅταν ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη
κοσμῶσι τοὺς χαρακτῆρας ὤραιας τινὸς γυναι-
κὸς, ἡ ὠραιότης αὐτῆς ὑπερέχει τῶν ἀστέρων
τοῦ στερεώματος, τὸ μειδιάματά της εἶναι γλυ-
κύτερον ἐνὸς ῥοδαῶνος. Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐ-
τῆς ἀπεικονίζεται ἡ ἀθωότης ἡ ἀφέλεια καὶ
ἡ ἀλήθεια ἐδρεύουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς. (Γρέ-
γορου).

Τὸ κάλλος εἶναι τὸ πρῶτον δῶρον, ὃ δωρεῖ
ἡμῖν ἡ φύσις, καὶ τὸ πρῶτον ἐπίσης ὃ ἀφαιρεῖ.
(Μιραί).

« Αἱ ὠραῖαι γυναῖκες φέρουσιν ἐπὶ τοῦ με-
τώπου αὐτῶν τὰς συστατηρίους ἐπιστολάς.
Εἶναι δὲ αὗται ἐπιστολαὶ γεγραμμένα ὑπὸ τῆς
χειρὸς τῆς φύσεως, καὶ εὐκρινεῖς εἰς πάντα τῆς
γῆς καὶ ἔθνη. »

« Τὸ κάλλος εἶναι ἄνθος, οὗ ἄρωμα εἶναι ἡ
ἀγαθότης. »

Γυνὴ, ἥτις ἐνοῖ ἐν ἐαυτῇ τὸ κάλλος μετὰ
τοῦ πνεύματος, καὶ μὴ οὖσα πλέον ὠραία, εἶναι
ὅμως εἰσέτι ἄνθος ἀπωλέσαν μὲν τὰ χρώματα
αὐτοῦ, διατηρήσαν ὅμως τὴν εὐωδίαν (Βωσαίν).

Αἱ γυναῖκες εἰς μὲν τὸ κάλλος ἀρέσκονται,
εἰς δὲ τὸ πνεῦμα εὐχαριστοῦνται καὶ διασκε-
δάζουσιν, εἰς τὴν χαρακτῆρα προσκολλῶνται,
καὶ εἰς τὴν εὐαισθησίαν ἀλίσκονται.

Η ΑΣΧΗΜΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΑΣΧΗΜΟΙ.

Ἰππῆρξέ ποτε περίεργός τις καὶ παράδοξος
ἄνθρωπος, ὅστις βαρυνθεὶς πλέον ἢ ἀκούη τοῦς
ἀδιακόπους ἐπαινοὺς καὶ τὰ ἐγκώμια τῆς φρο-
νήσεως, ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ τὸν ἐπαινον καὶ
τὰ ἐγκώμιον τῆς μωρίας. Τοιοῦτός τις ὅμως
παράδοξος ἄνθρωπος εἰσέτι δὲν εὐρέθη, καθά-
ρως γινώσκωμεν, ὡς πρὸς τὸ ἄσχημον, ὅστις

βαρυνθεὶς πλέον ἢ ἀκούη τοῦς αἰωνίους ἐπαι-
νοὺς καὶ ὕμνους τοῦ κάλλους, νὰ ὑμνήσῃ
καὶ ἐπαινέσῃ αὐτὸς τοῦναντίον τὸ ἄσχημον
καὶ τὸ δυσειδές· καὶ ὅμως πιστεύομεν, ὅτι
ἡ ἄσχημία οὐ μόνον κατὰ μείζονα λόγον
ἐδικαιοῦτο νὰ εὕρῃ τὴν ἔρασμὸν αὐτῆς με-
ταξὺ τῶν ἠθολόγων καὶ φιλοσόφων, ἀλλὰ
καὶ πεπεισμεθα, ὅτι ὁ ἐπαινέτης τῆς ἀσχημίας
οὐδεμίαν τῆς μωρίας κηλίδα ἤθελεν ἐπισύρει
εἰς ἐαυτὸν, κατὰ τὴν γνωστὴν παροιμίαν,
εἰ χωλῶ παροικῆσεις, ἀποσκάζειν μαθήσει·
πρᾶγμα ὅπερ ἔπαθεν ὁ σοφὸς ἄλλως καὶ εὐφρέ-
στατος ἔρασμος, ὑποπεσὼν εἰς τὴν χον-
δροειδῆ μωρίαν τοῦ νὰ πιστεύῃ, ὅτι εὔρεν ὑπὸ
τὰ ὑπερβόρεια σκότη τὴν γνησίαν τῶν προγό-
νων ἡμῶν προσφοράν!

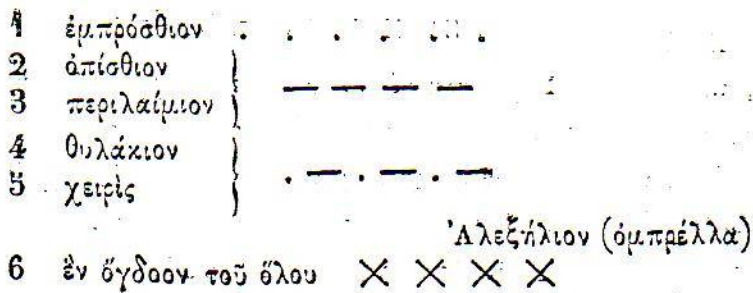
Ἦδη δὲ ἵνα ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ θέμα ἡμῶν,
ὁ Ἰάκωβος Ρουσιὸ ἀπεφῆνατο, ὅτι « ἔρασμα
τις ἀσχημία εἶναι προκριωτέρα τοῦ υπερηφά-
νου καὶ ἀλαζόνος κάλλους » Ἰδοὺ δὲ οἱ λόγοι
δι' οὗς, ὡς πιστεύομεν, ὁ τῆς Γενεύης φιλό-
σοφος ἐκκρύχθη ὑπὲρ τῆς μετριότητος ἐν τῷ
κάλλει. Ἡ ὠραία γυνὴ ἐπιτάσσει ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον τὴν ἀγάπην καὶ τὸν θαυμασμόν, ἐνῶ
ἡ μετρία καὶ ἡ ἄσχημος μάλιστα, προσπαθεῖ
ἐξ ἀνάγκης νὰ τελειοποιήσῃ ἑαυτὴν ὅσον οἶόν
τε, καὶ καταστῆ ἀγαπητὴ διὰ μυρίων ὄσων
μικρῶν φροντίδων καὶ περιποιήσεων, αἵτινες
ἀποτελοῦσι κυρίως τὸ θέλημα τοῦ κοινω-
νικοῦ βίου. Δὲν ὑπάρχει ἡμέρα, ὥρα, στιγμή, μὴ
ἀφαιρούσα ἀπὸ τῆς πρώτης μέρος τῶν θελ-
γήτρων αὐτῆς, καὶ μὴ προστιθεῖσα ἐξ ἐναντίας
εἰς τὴν δευτέραν, ὅτι ἡ πρώτη ἦδη ἀπώλε-
σεν. Ἡ δύναμις τῆς μιᾶς εὐρίσκεται εἰς ἀντί-
θετον λόγον πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ἄλλης. Ἡ
μὲν εἶναι τύραννος, ἐπιβάλλουσα τὸν ζυγόν, ἡ
δὲ φίλη, προσπαθοῦσα νὰ εἰσδύσῃ καὶ ὑπεισέλ-
θῃ εἰς τὴν καρδίαν διὰ μυρίων τρυφεροτήτων
καὶ θωπειῶν, δι' ὧν ἡ ἄσχημος γυνὴ μετὰ
μικρῶν ἐξαιλείφεται, ἀντ' αὐτῆς δὲ τοῦναντίον
παρίσταται εἰς τὴν ιδεάν ἡμῶν ἡ τρυφερὰ μό-
νον καὶ πολύτιμος καὶ εὐλοκίμεσάτη φίλη.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΙ ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΙΧΝΑΡΙΩΝ.

- 1 Μανδύλιον κεντώμενον δι' άναιβατοῦ καὶ άμμοβελονιας.
- 2 Κάλυμμα προσκεφαλαίου διὰ φεστονίου καὶ τρυπητοῦ κεντήματος.
- 3 Γυρὸς τρυπητὸς χρησιμεύων διὰ κάλυμμα κλίνης ἢ δι' έσωφόριον ἐπὶ πατίστας κεντώμενος άνωθεν πλατέος στρυφώματος.
- 4 J. H. Κεντώμενον ἐπὶ έριούχου δι' άναιβατοῦ καὶ φεστονίου· αὐ' έσωτερικαὶ γραμμαι γίνονται δι' έπερράμμενης κλωστής.
- 5 Aspasia δι' άναιβατοῦ.
- 6 C. M. Δι' άναιβατοῦ καὶ τρυπητοῦ.
- 7—8 Θήκη καπνοῦ κεντωμένη δι' άναιβατοῦ.
- 9—10 Μανικοτράχηλον κλειστὸν, κεντώμενον διὰ τρυπητοῦ καὶ φεστονίου· περίξ αὐτοῦ ράπτεται δαντέλλα στενή.
- 11 R. A. Δι' άναιβατοῦ καὶ άμμοβελονιας.
- 12 L. Δι' άναιβατοῦ καὶ τρυπητοῦ.
- 13 E. L. Δι' άναιβατοῦ καὶ άμμοβελονιας.
- 14 J. D. F. ἐπίσης δι' άναιβατοῦ.
- 15 Όνοματόσημον σχηματίζον τὰ γράμματα L. O. κεντώμενον δι' άναιβατοῦ καὶ άμμοβελονιας· περικλείει δὲ R ἐπίσης δι' άναιβατοῦ κεντώμενον.
- 16—18 Q. R. S. δι' άναιβατοῦ καὶ άμμοβελονιας.
- 19 Μικρὸν κόσμημα διὰ διαφόρους χρήσεις, κεντώμενον διὰ τρυπητοῦ καὶ φεστονίου.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΧΝΑΡΙΩΝ.

Ἐπανωφόριον ἐξ έρυθρᾶς φλανέλλας. (α).

(α) Τὸ ἐπανωφόριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον δύναται ἐπίσης νὰ κατασκευασθῇ ἐκ παντὸς ὑφάσματος ὁμοίου τῷ φορέματι, καὶ τὸ ὁποῖον ἀρμόζει εἰς νεάνιδας, καθὼς καὶ εἰς πάσης ἡλικίας γυναῖκας, χρησιμεύει καὶ ὡς οἰκιακὸν κάλλιστον ἔνδυμα, ὅταν φορῆται μὲ ὅμοιον έσωφόριον.

Τὸ σχέδιον τοῦτο κατασκευασμένον ἐκ κοκκίνης φλανέλλας ἔχει ὡς περικόσμημα μίαν λαρίδα ἐκ μαύρου μεταξωτοῦ κομμένην λοζῶς, καὶ ἔχουσαν $3 \frac{1}{2}$ ἑκατοστών πλάτος, περιεράμμενην μὲ γαετάνιον λευκὸν σχηματίζον κομβότρυπας, ἔχουσας εἰς τὴν ἄκρην ἐν κομβίον ἢ φουσκάν. Ἐξ ἐκάστου σχεδίου τοῦ ἀριθ. 1. Κόπτονται δύο κομμάτια. Ἡ βράχις ἐπίσης καὶ ὁ λαιμὸς ὁλόκληρος κόπτονται κατὰ τὸ σχέδιον ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ 3 ἄτινα παριστῶσι μόνον τὸ ἥμισυ. Ὁ δὲ λαιμὸς κόπτεται διπλοῦς ἐκ μαύρου μεταξωτοῦ. Αἱ χειρίδες κόπτονται κατὰ τὸ σχέδιον, προστιθεμένης καὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ πρὸς βράφην ἀναγκαιούτου ὑφάσματος εἰς τὸ κάτω ἥμισυ. Ἐκόνονται τὰ κομμάτια ὅλα καὶ περίξ τοῦ ἐπανωφορίου γίνεται τὸ ἀνωτέρω ῥηθὲν κόσμημα. Προσαρμόζεται τὸ περιλαίμιον ἀφοῦ πρῶτον κοσμηθῇ μὲ τὰς κομβότρυπας κλπ. Τὰ κάλυμματα τῶν θυλακίων, κεκοσμημένα ὡς καὶ τὰ λοιπὰ, προσαρμόζονται ἐφ' ἐκάστου ἐμπροσθίου, ἐφαρμοζομένων τῶν ὁμοειδῶν σημείων.

2. Ἄλεξήλιον (ὀμπρέλλα) ἐκ μεταξωτοῦ κυανοῦ μὲ περικόσμημα δαντελωτὸν, περιβαλλόμενον ἐκ λευκοῦ μεταξωτοῦ καὶ κεντημένον μὲ μαργαρίτας λευκοῦς σκοτεινοῦς. Τὸ σχέδιον ὑπ' ἀριθ. 6 παριστᾷ μίαν γλωσσαν ὄγδοον τοῦ ὄλου, ἔσωθεν τῆς ὁποίας τίθεται φόδρα ἐκ λευκῆς μαρμελίτης· περίξ αὐτῆς τίθεται δαντέλλα λευκὴ ἔχουσα πλάτος $1 \frac{1}{2}$ ἑκατοστοῦ. Ἡ λαβὴ ἐλεφαντίνη.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Αἱ συνδρομαὶ θεωροῦνται ὑποχρεωτικαὶ δι' ὅλον τὸ ἔτος. Αἱ δ' ἐγγραφόμεναι συνδρομήτριαι μετὰ τὸν Ἰανουάριον θέλουσι λαμβάνει καὶ τὰ προηγούμενα φυλλάδια, προκαταβάλλουσαι τὴν ἑτησίαν συνδρομήν.

Αἱ μεταβάλλουσαι κατοικίαν ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσι τὴν Διεύθυνσιν τῆς Θεολογίας ἐγκαίρως, ἢ τις ἄλλως εἶναι ἀνεύθυνος διὰ τὴν ἀπώλειαν οἰουδήποτε φυλλάδιου.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ Τουρκίᾳ παρὰ τοῖς Βιβλιοπώλαις.

Αἱ συνδρομαὶ ἐν μὲν τῇ Ἑλλάδι προπληρόνονται καθ' ἑξαμηνίαν, ἐν δὲ τῇ Τουρκίᾳ κατ' ἔτος.

Ἐτησία συνδρομὴ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ.	δραχ.	12
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.	»	13
Ἐν Τουρκίᾳ.	»	15
Ἐν ταῖς Ἡγεμονίαις	»	20
Ἐν Ἰταλίᾳ	»	18
Ἐν Γαλλίᾳ	Φράγκα	20
Ἐν Ἀγγλίᾳ	»	20
Ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς χώραις ἀναλόγως τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν.		

Αἱ βουλόμεναι νὰ γίνωσι συνδρομήτριαι, κατοικοῦσαι δὲ εἰς πόλεις ἔνθα δὲν ὑπάρχουσι βιβλιοπωλεῖα, ἄς ἀπευθύνωνται πρὸς με, συνοδεύουσαι τὴν ἐπιστολήν των μετὰ τῆς ἑτησίας αὐτῶν συνδρομῆς, καὶ θέλουσι λάβει διὰ πρώτης εὐκαιρίας τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδεδομένα φυλλάδια καὶ τὴν ἀπόδειξιν τῆς πληρωμῆς.

Οὐδεμίᾳ δὲ συνδρομῇ πληρόγεται ἄνευ ἐντύπου ἀποδείξεώς μου ὑπογεγραμμένης ἰδιοχείρως.

Αἱ συνδρομαὶ θεωροῦνται ὑποχρεωτικαὶ δι' ὅλον τὸ ἔτος. Αἱ δ' ἐγγραφόμεναι συνδρομητρίαι μετὰ τὸν Ἰανουάριον θέλουσι λαμβάνει καὶ τὰ προηγούμενα φυλλάδια, προκαταβάλλουσαι τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν.

Αἱ μεταβάλλουσαι κατοικίαν ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσι τὴν Διεύθυνσιν τῆς Θεολογίας ἐγκαίρως, ἥτις ἄλλως εἶναι ἀνεύθυνος διὰ τὴν ἀπώλειαν οἰουδήποτε φυλλάδιου.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ Τουρκίᾳ παρὰ τοῖς Βιβλιοπώλαις.

Αἱ συνδρομαὶ ἐν μὲν τῇ Ἑλλάδι προπληρόνονται καθ' ἑξαμηνίαν, ἐν δὲ τῇ Τουρκίᾳ κατ' ἔτος.

Ἑτησία συνδρομὴ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ.	δραχ.	12
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.	»	13
Ἐν Τουρκίᾳ.	»	15
Ἐν ταῖς Ἡγεμονίαις	»	20
Ἐν Ἰταλίᾳ	»	18
Ἐν Γαλλίᾳ	Φράγκα	20
Ἐν Ἀγγλίᾳ	»	20
Ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς χώραις ἀναλόγως τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν.		

Αἱ βουλόμεναι νὰ γίνωσι συνδρομητρίαι, κατοικοῦσαι δὲ εἰς πόλεις ἐνθα δὲν ὑπάρχουσι βιβλιοπωλεῖα, ἄς ἀπευθύνωνται πρὸς με, συνοδεύουσαι τὴν ἐπιστολὴν τῶν μετὰ τῆς ἑτησίας αὐτῶν συνδρομῆς, καὶ θέλουσι λάβει διὰ πρώτης εὐκαιρίας τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοδομένα φυλλάδια καὶ τὴν ἀποδείξιν τῆς πληρωμῆς.

Οὐδεμία δὲ συνδρομὴ πλήρυνεται ἄνευ ἐντύπου ἀποδείξεώς μου ὑπογεγραμμένης ἰδιοχείρως.

ΘΑΛΕΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΓΕΝΑΡΚΕΒΟΥ ΦΥΛΟΥ,

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΥΠΟ

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΣΤ'.

« Όσοις (ἔθρεσι) τὰ κατὰ γυναικας φαῦλα,
» κατὰ τὸ ἥμισυ οὐκ εὐδαιμονοῦσιν· αἱ μὲν γὰρ
» γυναικες ἡμισυ μέρος τῶν ἐλευθέρων. »
(Ἀριστοτέλης.)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

1 Τὰ πάθη τῆς ψυχῆς.— 2. Ἡ τίτην ἢ ἡ τροφός.— 3. Φυσιογνωμικοὶ κανόνες.— 4. Περὶ τῆς ιδέας τοῦ κάλλους εἰς τὰ διάφορα ἔθνη καὶ τοὺς λαούς. (συνέχεια).— 5. Ἡ ὑπατία.— 6 Κρίσεις τινῶν ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων περὶ κάλλους καὶ καλῶν.— 7. Ἡ ἀσχημία καὶ αἱ ἀσχημοί.— 8. Περιήγησις καὶ περίεργοι περιπέτειαί τοῦ Βορῶνο Βωγάν.— 10. Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη.— 11. Ἐξήγησις τῶν ἐν τῷ Παραρτήματι κεντημάτων καὶ ἐχναρίων.

ΔΟΜΗΝΟΥΣΤ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

|| ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΑΡΙΘ. 14.

1867.